

И: Защо мислиш, че трудно би свикнала?

Р: Амии, защото тука са ми приятелите, привикнах тука, много ми е хубаво и за тва, а ако, нали, отида някъде другаде да живея, тепърва да се запознавам с някой, много трудно ще ми бъде (мл.26, Ф, ж.).

Иначе аз съм си тука свикнала. Сега къде да ходя, все съм си, искам вкъщи. Свикнала съм си тука и не може... Иначе е добре, добре ни е квартала, свикнали сме си. Няма побоища... О, не, обичам си квартала, с всичко (мл.22, Ф, ж.).

В София ми е добре, в София и „Факултета“, щото е спокоен квартал, няма примерно... в „Люлин“ например по вестниците пише: в „Люлин“ има убийство, в „Младост“ има убийство. Тука с кой шъ се тепам? С тоя се познавам, с оня се познавам, кой ще... Общо взето, весел е кварталът, не е примерно някой тих, гаден (мл.17, Ф, м.).

Всички респонденти по различен повод отбелязват „лошите“ неща във „Факултета“ – нещата, които искат да променят в „своя“ квартал: мръсно е, „боклуци навсякъде“; няма булевард – т.е. булевардът не е такъв; няма тротоари, „имаме едни тесни улички“; „абсолютно никъде нямаме осветление“; няма детска градина; няма детска площадка; не навсякъде има водопровод и канализация... Но всички те го мислят и говорят за него като за **своя** квартал, който нямат желание да напуснат, защото са **сред своите**. Тогава дори „лошите“ неща и липсите се оказват незначими – добре би било да ги няма „лошите“ неща, а липсите да се запълнят, но те не са достатъчно силни, за да формират нагласа за напускане на квартала, за промяна на мястото на дома. Може да има „лоши“ неща в квартала, **но... ние сме си свикнали**. „Свикването“ не може да направи така, че да не ги забелязваме, но прави така, че забелязването им да не води до откъсване от квартала или поне до желание за излизане от него. Разбира се, тук трябва да имаме предвид и **възможността** за подобна промяна: финансовата възможност, но и психологическата възможност. Затова изключително интересни са разказите на две жени: